

korist ovakvih poboda, sastanka, gdje se lice u lice gledamo i osobno uvjeravamo, da ne ima razlike medju Dalmatin, Bosanci, Hercegovci, Slavonci, Istrani, da svi jedan te isti jezik govorimo, da jednako oštime, da nam je svima jedna domovina, Hrvatska, da se toj domovini, državi, pripisujemo i Sloveni, malo se razlikujući od Hrvata. Najodvažljiviji klicajci su se obnavili. Teško smo se razstali, ali valjalo je jednom.

Divili smo se čarobnoj razvratnosti na moru. Parobrod, lađe vede i manje; sve, što bijaše u Gružkoj luci, bijaše rasvjetljeno prorasno vrtom, te se mislo po njoj, ugubljuje se imenito jednom drugom, približujući se i spomenu našom parobrodu na bratski pozdrav. Svako toliko čulo se je po cijeloj luci: Živla ujedinjena Hrvatska! živio hrvatski Dubrovnik! Naši pjevači su često zapjevali sa parobrodica, koj je za nje najmito jedan dio svečanostnog odбора, tako da su se domoljubni klicajci izmjenjivali sa demoljubnim pjesmami. Tu na moru razstali smo se sa Hercegovci i Norčevani, koji su se na govora dra. Franka zaklali, da će uvijek raditi za oživotvorenje hrvatskoga državnoga prava.

Za vrijeme razvratne imali smo više posjeta od dubrovackih građana i građanica, kojih mnogi došleli su sa fenjeri u rukoh. Jedna kita njih zadržala se je kod nas dulje. Uz najsrdačniji razgovor probavili smo koju uricu. Izrekli se je i pozdrava sa jedno i s druge strane. Bio je pozdravljen i odzdravio je i jedan Francez, koji je svoje odzdrav, pun simpatije Francosa za Hrvate, savršeno čisto, ali je izjavio, da žalibože nozna hrvatski, al da znado dvoje riječi i te da izriče sa sve duše ovojo: „Živla Hrvatska!“

Razstankom sa timi čestitim dubrovackim Hrvatima i Hrvatima, rasstali smo se i sa slavnim Dubrovnikom, koj uz hrvatsku misao pristaje tim jače, čim više opozna medju Hrvatima u obće pravoga duha slabode, neodvisnosci i samostalnosti.

U Spjletu.

Sriedu dne 28. juluja u jutro zaplovlili smo put Spjleta. Putem sastavili smo se u Korčuli na sjed programu. Mnogo vidjenih građana, medju njima i obišinski načelnik, manjkalo je — bili su u Dubrovniku i nisu imali prilike vratiti se tako brzo. Za to smo od ostalih bili pozdravljeni tim srdačnije na dolazku i odlasku. Pokazali su nam gradić, orkvu, i uveli nas u čitaonicu, providnu prostoran i krasnom dvoranom, a u rješenu raznim alikami; medju kojima se iziču one dra. Antuna Starčevića i biskupa Josipa Jurja Strossmajera.

Poslie trašo ure po podne prispjeli smo u Spjlet. Uza svu žegu dočekalo nas je mnoštvo naroda uz svirku glazbe s obišinskim načelnikom i odborom na čelu, koji su došli primiti nas na parobrod. Svirka, pjev, klicajci izmjenjivali su se i dugo nisu htjeli prestat. U bližnjoj kavani, u kojoj bijasmo pogošćeni razlikajućim napoj, pozdravio je u naše imo dra. Frank grad Spjlet, njegovo zastupstvo i njegova

načelnika. Ovaj je odvratio, izstavju tožnju za ujedinjenom Hrvatskom i pripomonu, da kratko vrijeme nije dozvolilo, da Spjlet primi onako izletnike, kako bi želio, da ih pak prima iz svega srca, hrvatski. Pripomenuo je to gospodin načelnik dr. Bulat, koj je govorio s radosti ka njegovoj sugrađani — u istinu pako primitak u Spjletu bio je gospodaki, kraljevski, bio je takav, da ga je mogao priraditi, kako ga je priradio, samo Spjlet, taj povjestni i prirodni glavni grad Dalmacije.

Čim smo se malko ohladili, išli smo da pogledamo veličanstveni hram svetoga Dujma i muzoj, te da se popnemo na svonik, što se još uvijek popraviša i s kojega je toli krasan vidik na cietokupni grad, na more i na kopno. Rasidilili smo se u dvie čelže, kojih jednu je vodio ravnatelj Bulić a drugu prof. Petričević. Osim toga imali smo tako ročak sva pratioica, koji nam je pojedinoem najpričajnije razjasnijavo što smo želili. Razgledao se po gradu, uputili smo se na kolodvor, te sašli u poseban vlak, kojim smo, gošćeni i putem, bili odvedeni u Solin. Tu nam je ravnatelj Bulić oertao vještinom, kakvom to on znado, prošlost Solina i pokazao sva znamenitije izkoptine. I u Solinu bili smo iskreno pozdravljeni od Solinjana i Vranjčana, stanovnika Vranjice — to malo Venecije, rođjenog mjesta ravnatelja Bulića, dra. Jelića i drugih.

Vratili smo se posebnim vlakom, najmijenim, za nas po obćini, te se išli sproiziti k „prvom hrvatskom koncertu“ u novo kazalište, kamo smo bili pozvani čim smo došli, dobivši programe i utupnino u ložo i u prizemlje, u najbolja mjesta. Sve lože, a ima ih bilo sto, a sva sjedala u prizemlju, bila su puna, a stajalo je ljudi, koliko je moglo, i bilo ih je na galeriji. Pjevao je muzki zbor spljetskoga pjevačkoga društva „Zvonimir“, ženski zbor i mješoviti zbor istoga; pjevali su naši pjevači pod ravnanjem Fallera, koj je baš u Spjletu počeo svoju karijeru pjevovalje. Igrao je tamburaški zbor, obstojeći iz lijepe kite gospodjica i gospode spjletske; udarao je orkestar narodne glazbe; igrao je na gudalu mladić Meneghelo-Dindić. Pjevali su i igrali jedni bolje od drugih. Mi i Spjletci kao da smo se natjecali, što da bolje izrazi svoje povlašćivanje: mi njihovim pjevačima i pjevačicama, igračem i igračicama, oni našim pjevačem. Oduševljenje trajalo je neprotrgnuto, a izraživalo se je upravo burno postie svakoga komada, kojih mnogi su se morali opjetovati. Pjesma „Ljepa naša domovina“ pjevao je naš i spjletski zbor; igrao je tamburaški zbor i orkestar. Sve obćinatvo svaki put, na glas te pjesme, ustalo je, i slušalo ju stojeće. Samo u jednoj loži sjedilo se, a to je ona o. kr. kotarskoga poglavara. Za stanke klicalo se je „živla Hrvatska“, „živio Starčević“, „živio Strossmajer“, kao i pojedinim izletnikom, a tako i „živio hrvatski Spjlet“, „živio načelnik Bulat“. Naši pjevači bili su po spljetskih krasotihah obasuti klicom oviada, dočim su sve naše gospodje i gospodjice na ulazu u kazalište dobile lijepe kite oviada, i za vrijeme odmora u krasnom

živih, što se spominjem. Kojia li razlikala Ja, koji obićno svako noći najredovitije i najkomodnije pođivam, nočas sam, kao kakav Odizej, preletio pol Italije.

Iz Florence spustismo se nizbrdo put Rima. Svaki čas biviasmo neutrpjiviji. Ved bijaše dan. Pokušasmo, da se kao sinod podademo u šalu i smioh, ali nije išlo, jer bijasmo i gladni i izmuđeni. Jesi li pokušao kada, da se gladan smijesh? To su ti prave muke. Usta se dođuše zadino na smieh, ali smieha nemis.

Postadosmo ozbiljni i mučaljivi, kao da slasemo izvješćo o vanjskoj politici. Svi promatramo polja i livade, kojimi prolazimo. Ta su polja krasna i krasno obrađena, kao i ona, koja sinod vidjesmo, samo što su ova mnoge teže odutla ljetošnjom sušu od onih.

Ura za urom prolazi, dođje i podne, a malo po podnevu, nakon dvadeset sati neprestane vožnje, udjosmo rimski kolodvor. Mglio mi se pred očima, te se jedva javljio držah na nogah. Nečeti! Moji zubi počivali čitava 24 sata!

Na kolodvoru nas je dočekao mnogo postovani O. Stjepan Ivančić, definitur teredga reda sv. Franciška, koji već nekoliko godina boravi u Rimu. Mi Ložinjani najviše mu naš dolazak, a od ovoga časa, kada se sastasmo na kolodvoru, pa sa cietlih 11 dana, što u Rimu bijasmo, ne odšli se od nas. Mi mu dugujemo mnogo! On nas pratio, on nam tumačio, on nas veselio svojim humorom — a mi ne znadosmo napokon čimo da mu uzvratimo. Rekosmo mu: hvala! — a to isto mu je ovdje opetujem. (Dalje sledi.)

fieru“ bilo pojačane aladoledom. Poslie koncerta svo je granlo u kavauu na obali. Dra. Frank, prof. Spilčić, romanopisao Kumičić, pjesnik dr. Harambašić doživili su najkrajnjih ovacija: Digli ih i nosili do kavano, kličuđ najodvažljivije. U kavani se nije smjelo govoriti: bila su tu dva vladina povjerenika. Pravo su udinili oni, koji su išli od stola do stola, da se sa Spjletčani, imenito mladimi, porazgovoro — a to nisu mogli zadržati niti oni vladini povjerenici. U oielom Spjletu nismo opazili ništa talijanckoga. Čuli smo samo hrvatske glasove. Uvjerili smo se, da se u njem hrvatski čuti, i da je Spjlet, za Zagrebom, najznamenitiji hrvatski grad. Razvijao se i nadaše je držao visoko zastavu hrvatskoga prava!

Zapravo a k. U broju 80. „N. Sloge“ u odestavku „Komera“, 4. redak od traga ima glasiti: mjesto mjeriti — u vjoriti, a u odestavku „U Kotor i natrag“ na 4. koloni, drugi redak odesto: mjesto hrvatskoga — kratkoga. (Konao sledi.)

DOPISI.

Vrbnik, 12. juluja 1898. (Dalje.) Evo zaključnog govora, propovjedi izrešene prigodom mlado sv. miso popa Ivana Trivajčića: Još starodrevni Vrbnik nije ođahnuo s netom prošla stavlja, još čarobni zvuci vsehlih pjesama odjekuju u usima bivših vladnika, još niti iskricka onog svetožara, s kojeg se prošlo nedjelje razplamtila mnogobrojna sra, nije utrnula, kad eto novoga nam slavija, da razplamti arec jačim žarom.

Novi junak mladjahan al hrabar. Stupa danas na poprište sveto: Za krat častni i slobodu slatnu. Gledajte ga sretna pobjednika, Kako sjedi sreć svojoga slavija Na lovrih stasena pobjede! Kō što mornar izmuđen i trudan, Vrađujući se sa široka mora, Iza mnogih nevolja i jada, Kad žudjeno dočepa se luke, Brod usidri, k nebu diže ruke, I zahvali Bogu velikom, Što mu jednu u pomodi bio, Te ga zdrava kući dopratio: I on tako eno spreman stoji, Mene aluša, mudno čase broji: Kad molitvom punom žarka mljia Moći će se zahvaliti Stvorcu Na domaku željenoga oijta. Znani ja, brate! koli čustvo mile Obuzima srec mladenačka, Kada vidi, da je prebrodilo Pusto more nauka i muka, Znadem, što si svega prepatio: Al znani i to, da si mnogi biser, Mnogi dragulj znanja i krieposti, Na tom moru sakupiti znao, Pa si bogat i sretan se scieniš, Što obilnom moć čes sada rukom, Blago spiat međ hrvatskim pukom, Iz koga ei mladi junak niko, Kom se duhom, tielom posveduješ, Jedno samo saklinjem te, molim, Cnu vjernost, koju Bogu dađe Pri oltaru u svetome žaru, Istu vjernost za narod položi. Zavrjeri se, da nijedna sila, Od njega te odrgnuti neđe, Dok zamrla junakinja vila, Orjenčana žudjenim lovorom, No najavi sirotici slavi Boljo sreće — bolje pramalješe!

Da primili brate! ne plaši se i neboj ničega, kada za istinu i pravdu progovoriti treba; ne plaši se i neboj na čelo stupiti svete i pravdone stvari, budi vojda svoga naroda i ne daj, da ga ljuti dužmanj postade. Ljubi jezik svoj, kojga si s majčinim mlakom usisao, ljubi domovinu svoju napoljenu dragocnom krvlju djevoda i pradjedova tvojih. Pa ako ti se predlačilo bude ono, što se danas nam svečankom slobno predhacuje, da nam je služba u orkvi, a u drugo se pacati ne imasmo, mirno čes prigovor taj odbiti, povadjuš se sa primjorem Spisateljstva, koji je narod svoj na toliko ljubio, da je plaskao nad nesrećom njegovom; imati čes varda na umu riječi evangjeoske: „Dobar pastir daje život svoj za ovce svoje, a najamnik vided dolazodega vjeka, bježi, jer nisi njegove ovce“. Doista je, ti me shvaćai i razumijeh.

Mladomianšide brate! Još koji čas, pa čes u rukama svojima nositi Storitelja i Spisateljja svoga; a u presratni taj čas, pomoli se na osobiti način dragomu Bogu za dar mudrosti i jakosti, marna i rada, strpljivosti i ustranosti u tvom novom usvijenom zvanju. Prikazi prvu svetu mađu, veliku žrtvu, volikomu Bogu, u zahvalnost bozbroynih blagodat, kojima te je njegova

ođinska ruka dozivala, pa te ča do oltara dovela, želoč, da mu ođese prikazuješ svaki dan tu najmiliju žrtvu. Napose, mladomianšide brato, pomoli se za ona dva najmilija bida, koje su ti ovaj život dala, vruće se pomoli za milog ti otca i ljubeanu majku. Neka im višnja Sila podieli jakosti, da se još dugo i dugo mogu naučiti sreće i radosti, za kojom su toll uzidali!

Čestitam Vam, bogobjubni starci, Milie oće i ljubezna majko! Čestitam Vam, radujem se s Vama, Udaše Vam i milotve vruće Eto danas gledam izpušione! Spomeni se, o moj brate dragi Rodjeno ti braće i sestara, Koji su to srecom punim žara Vioik do sada milo suretali. Starog onog sokola se sjeti, Majšina ti brata rođjenoga, Da nam sviezdu roda hrvatskoga Dugo, dugo Providnost pošlvi. Ostale se sve spomeni svojote: Ujca, teta, mnogih bratačuda, Da ih mine svaka ljudska bieda; Cjelokupna sva ti se roda, Da mu Višnji svaku sreću poda. Nepozabi crno udovice, Biskupije i onoga diva, Što joj ravna udovickim velom; Moli Boga srecom, dušom cietlom, Da nam dugo usrdži ga živa; I drugih se spomeni junaka, Što za vjera i pravice roda Svodjeh spremni na bojištu stojo, O moj brate, u tom svotom času, Kad ti molba do neba se vino Daj se sjeti tužno raju našu Da joј skorem žudjen danak sine. Rodnoga mi sjeti se Vrbnika, Da bi mnoga još iz njoga dika Polotila rodu u krioso. Eto brate, molitve do vojle, Sve za sreću budućnosti bolje. — Teška mi je sada, brate, dužnost Cnih da te proših sjetim dana U kih mnogo rođbeniko ti srec Krvarilo a dobivenih rana. Mnoga u kih usna žalosnica Okvasila ođjedana lica. Sutra baš je dvajet i dovet ljeta, Otkad nosta iz ovoga svjeta Njezna ovieta — rođjena ti brata; Ti ga ne znaš, niti ja ga znadem, Al ga znade srec roditeljko Zna ga srec tolikih rođjaka Brata tvoga Iva vriednog djaka. Siateš li se dišne one glave, Biskupeka što rešila je mitra. Mnogobrojna cietlaš li se svojote S ke nam srec morila je tuga, Kad odoše iz našega kruga? Svih te sjeti, svih mi se spomeni, Za sve danas tu žrtvu namieni. — Dost je toge, hajd u imo Boga K žrtveniku u kom sveti plami Čekaju tu milo razigrani, Žrtvu žrtvu, što nas s nebom spanja, Nek ti ona bude na mnogaja, A kad svršiš svoje zvanje ovdje, Kada ođes iz te suzne dolj Nek te žrtva onamo dovede Gdje u vjednoj ljubavi i sređi Nestati će svake ljudake boli. (Konao sledi.)

Pogled po svietu. U Trstu, dne 2. agusta 1898. Austro-Ugarska. Zadnjih dana pronosi se viest po bečkih časopisih, da čo vlada raspustiti sadašnje drž zastupstvo, te razpisati nove izbore. Njemački liberalni listovi protiv se takovoj nakani, jer ča ne vide razloga raspustu. Ministar Taaffe imado vedinu u carevinskom vieću, koju sačinjavaju Niemoi ljivicari, Poljani i Hohenwartovci, a nado neima, da bi mogao stvoriti novimi izbori takovu vedinu, na koju bi se mogao osloniti u svakoj prigodi. Nevjeroyatan je svakako glas, da Taaffe želi oslabljenje njemačkih liberalao, koji su mu i sada uvioh na razpolaganje. On bi nastojao, da dođu oslabljeni u novo carevinsko vieće Mladociši i odlučniji zastupnici hrvatskoga i slovenskoga naroda, nu da li bi mu pri tom sroča poslužila, dvoji valjda i sam.

Tirolski sabor, koji bijaše saavan prošloga mjeseca na kratko zasjedanje, bijaše zaključen zadnji dan toga mjeseca. Črnagora. Svečanosti na Cetinju i Obodu prigodom proslave četiristo-

bi bio dopis neletin, nego tražio ime
 dopisnika, ne znamo u koja svrhu — ali
 nećemo dalje o tom, nego pitamo: da li
 je onaj dopis koristio? Kod nekjih da —
 kod nekkih nije. Mladji duh, pomodnik,
 koji se je bio ugledao glade neglagoljanja
 u svojoj starijoj drugove — odmah se je
 osvietio, te moramo s pohlavnom spamo-
 nuti, da je počeo glagoljati, a Vrbničani
 su mu za to zahvalni, to se višeputa čuje:
 „kako je sada liepo bit na maši popa Iva,
 čini ti se, kako da si na maši naših starih
 popi“. Nu što čekaju njegovi stariji dru-
 govci? Ta višeputa ih se je čulo govoriti:
 čim dodju novi misli, odmah ćemo glagoljat
 — sad kad su došli, više isprike nije, il
 čemo njim možda, možda morat doviknut.
 Stoga je ono bilo samo zavarovanje puka.
 Stoga ćemo, da se čim prije povrati u
 našu orkvu vrijeme naših starih glagoljaša.

Našim običajskim zasopnikom svrša
 trogodište, te se pravom pika, kakvi su
 bili. Čast i hvata svim načelnikom, koji
 su upravljali našom občinom, poslije šaren-
 jaka, a sadašnjem nada sve. Pod njim
 se je Vrbnik spojio krasnom cestovom do
 Erka, a i običajski putovi se ustaljuju u
 red; akoprem stara korenika šarenjaka i
 tu stavlja zaprieku, ali se nadamo, da mu
 neće mnogo pomoći. Dosta bi već to bilo,
 da uzvisi sadašnjega načelnika, nu njega
 još više krasi njegova ravnost u službi
 obćinskoga načelnika, a napose njegov čisti
 i uzrok neporočni hrvatski snađa. On je
 bio medju onim riedkimi, koji je znao
 kod poslednjega putovanja namjestnikova
 posdraviti ga hrvatski i akoprem dovjok
 seljak; on je znao oditi doviknuti, da je
 nječiji dućan prava biblioteka talijanskoga
 jezika u Vrbniku, kad je vidio, da njeka
 gospoda talijančare, koja se izišu hrvat-
 stvom; stoga bilo bi pravo, da naši Vrbni-
 čani opet biraju svojega sadašnjega načel-
 nika, akoprem se je on tomu već poslednji
 put protivio. Vriednomu pako načelniku
 preporučamo, da se dobruvojno podrže
 toj teškoj službi, jer to je želja svih pravih
 i čistih Vrbničana, koji vide u njemu
 načelnika, kojemu nije do osobnih i su-
 bičnih interesa, te upravo radi toga i radi
 njegova čistoga i nikad nepomućenog hr-
 vatstva svaki ga časti i štije; a još više
 radi toga mu to preporučamo, jer kako
 se glasa, ustrajaju se nekakove nove
 stranke i to ponajviše radi osobnih intere-
 sa, te i stari šarenjaci nekako se kuppe,
 da u mutnom love. Čini nam se, da bi
 bila u Vrbniku sada potrebna tri mjesta
 tajnika, to je bo nekakao i uzrok tim
 novim strankam, kao da za svakoga onoga,
 koji nemože napredovati u gimnazijah ili
 naime službe, mora Vrbnik pripraviti novo
 tajničko mjesto. Budući da pako sadašnji
 tajnik vrši ravno već od onoga časa, kad
 se je obćina pobrvalila, svoje dužnosti, ne-
 znamo zašto bi se ga dakle htjelo zamjeniti
 drugim, da se zadovolji svojih ili rođakom
 onih, koji teže za načelničkom častju.
 Stoga preporučamo svim čistim Vrbni-
 čanom neka se međusobno sporazumiju;
 onim pako vrbničkim Hrvatom, kojim su
 možda osobno koristi na pameti, te koji
 se znaju u vrijeme izbora grozit; ako toga
 i toga moge rođjaka neizaberete, a ja ću
 tad medju šarenjaka, nek doviknuti: daleko
 vam kud'a od nas. Kako se čuje i oni na
 „Pojanji“ nomiruju, već da imaju svoje
 tajne sastanke po „Pojanji“ i po „Po-
 činji“, te da imaju i oni svoga tajnika
 i da bi htjeli osloboditi njeku ptičin iz
 kretko tobožnjom dohrom obćinskom svjedo-
 čobom, koju bi mu izdali, kad bi došli
 na obćinu. Na oproz dakle, da vam se
 nebi šarenjaci na posljedku smijali; jer u
 Vrbniku, kako je svakomu poznato, Tali-
 lijana neima. Pa i onaj šarenjaci, koji se
 je u najposljednje vrijeme njekom prilikom
 izjavio, da se mora zaboravit, što je bilo
 i sve ono slo, koma je on kumovao, njeka-
 ko da bi rad čađu naeljedit na načel-
 ničkoj stolici, nu to da su samo pušte
 želje. Vrbničani, radi toga pustite osobno
 interese na stran, da se nebudu na svr-
 tisku stare lije se „Pojanji“ smijalo.

Na koncu reći ćemo koju i o naših
 školah. Mužički čast, nu preporučamo
 njim još veću brigu, jer vide i sami naši
 čestiti učitelji, da ide mnogo djece svake
 godine u gimnaziju, pa čim se djeca bolje
 pripravljena, to njim samo na čast služi.
 Na žalost nemože se to reći i o ženskih
 školah, jer žalihože ženske škole su za-
 pušćene, što i sam gosp. nadzornik opaža,
 te je već opetovno savjetovao učiteljicam,
 da idu u zaslužen u mirovinu. Ali nam nije
 dosta, da njim se to samo savjetuje, nego
 molimo gosp. nadzornika, kad već toliko
 godina vidi oditi nasadak djece, da izpo-
 štuje, ako već same neće u mirovinu, da
 budu službeno postavljene; jer što nam
 koristi, da naša ženska djeca čušt godinama

deru klupe bezkeristne; bolje ti bilo, da
 nu kod kuće, pa da čuvaju svoju mladju
 braću, nego da trate vrijeme u školi.

Ovim bi bilo za ovaj put dosta; nu
 još na posljedku gospodi štampičarom pre-
 porudimo, da i one novine barom otvore,
 koje vedim djelom nečitaju, jer je sravnata,
 kad dodje stranac u čitaonicu, pa vidi, da
 nekoi je tu politički listovi pod pasloom, a
 beletistički nerazraseni. Koga se pukovo
 tiše, noka neiztražuju, tko je pisao, nego
 što je pisao; jer noka bude svaki uvjeren,
 da sve ovo nepišemo možda is alobe ili
 zabave, nego jedino, da koristimo svomu
 rodnomu mjestu.

Kanizličev molitvenik. Društvo sv. Jeronima
 izdaje medju svojimi orogodišnjimi
 knjigami i liepi Kanizličev molitvenik za
 hrvatski puk. Molitvenik ima krasnih
 molitava za svaku zgodu, ima liepih pouka
 i mali katekizam. Štampan je veoma ukusno
 i liepimi slovi, koje će moći čitati i sta-
 rije oči.

Članovi društva sv. Jeronima dobit
 će ga kako i druge knjige hadava; ali
 nevezana. Budući da je vani teško naći
 knjigovežu, koji bi knjigu uvezao, a uo-
 vezan molitvenik ne može se zgodno upo-
 trebjavati, odlučio je upravljački odbor
 dati Kanizličev molitvenik ovdje u Zagrebu
 uvezati, ali samo za one članove, koji su
 voljni vez posebice platiti. Vezovi su tra-
 vratni: 1. Platnuni vez, koji će stojati 25
 novč., 2. vez od crne ovčije kože, koji
 će stojati 40 novč., 3. vez od finije kože
 tako svane chegrin, koji će stojati 60 novč.
 Boje su od svijlu oviju vezova crno-tamno.
 Roz će biti svima crven, želi li tko imati
 mjesto crvenoga rozu stajati roz, morat će
 još povrh toga platiti 60 novč.

Javljujući to gg. članovom, molimo
 liepo svu p. n. gospodu povjerenike druž-
 tvene, da bi izvolili što skorije upravlja-
 jućemu odboru javiti; koji od njihovih
 članova žele imati Kanizličev molitvenik
 uvezan, i u kakovu vezu od gornjih ve-
 zova, to onda prema tomu ubrane od do-
 čitanih članova novca odboru poslati.

Sastanak za kršćansku arheologiju.
 Kako smo u svoje vrijeme javili, prvi obći
 sastanak za kršćansku arheologiju započeo
 će dne 4. septembra o. g. u Splitu, te će
 potrajati do 8. septembra. Prijave prima
 do 20. kolovoza profesor Franc Bulić u
 Splitu. Tko će da sudjeluje, neka pripo-
 šalje 5 for., pa će dobiti kartu za sudje-
 lovanje, koja ovlašćuje na uporabu para-
 broda uz snižomu cionu. Na 4. septembra
 članovi sastanka i sudionici poći će že-
 ljeznicom do Solina, gdje će presvietiti
 biskup spliteki na grobovima mučenika
 krši svetu misu. Iza ovoga pohodit će se
 i raztumačiti izkopane starina. — Objed-
 vati će se u Splitu. Popodne biti će po-
 kazano gostima znamenitosti po gradu, kao
 Palada Dialektijanova, muzej i ostalo. U
 večer na 6. sati biti će skupna sjednica
 širog i užeg odbora o dnevnom redu prvi
 sjednice sastanka. — Na 8. septembra
 početak je sastanka: prva javna sjednica.
 Izbor predsjednika i njegovih zamjenika i
 pojedinih poslovnih odbora. Čitanje i odob-
 renje pravilnika. Prvi govor. U večer
 druga javna sjednica. — Na 6. septembra
 8½ iz jutra treća, a na večer četvrti
 javna sjednica. — Na 7. septembra u 8½
 iz jutra peta javna sjednica. U podne za-
 jednički objed. — U večer česta i zadnja
 sjednica sastanka. Govor predsjednika za-
 vršava sastanak. Istodobno će se odlučiti
 o godini budućeg sastanka i o gradu, u
 kojemu će se držati; odabrat će se knji-
 ževni odbor, koji će sabrati sve razprave
 držane na sastanku i objelodaniti ih. Na 8.
 septembra biti će sv. misa u starokršćan-
 skom groblju u Solinu, i svečano odkriće
 mramorne ploče na uspomenu prvog sa-
 stanka, koja će se postaviti u istom groblju.
 Po podno, po mogućnosti, izlet u Trogir.

Dva forinta i sedamdeset i pet novčica
 atoji jedna opletana staklonca, sadr-
 vajuća tri kilograma više puta odlikovanog
 izvatnog „Lampsona“ kojeg raz-
 šilje proto
 poštom proti pouzdu G. Pizzoli, H-
 karolik u Ljubljani. — Pletionci sadr-
 vajuće 10, 20 i 40 kilogr. po 80 nč. kg.

Narodno gospodarstvo.

Novo bačve

valja više puta dobro poprati vrelom vo-
 dom, da se iz duga izvadi vonj po smre-
 kovini, smoli ili koji mu drago vonj po
 drvetu, koji bi kašnija mogao biti štočan
 po vino. Kad se prvi put bačva opere,
 biti će mnogo koristao nadodati, za svaki
 hektolitar vode i kilogram sode.

Listnica uredništva.

Gosp. N. N. Lošinj. Imate pravo, da
 mora imati onaj svedenik na S. debela kuma u
 kaptolu u Erku, kad mu je sve dozvoljeno. Tra-
 bilo bi tamo listu, kojom šiba nadpastir Pl. naše
 besite svedenice. Zdravo Šekole!

Želozato vino

pripravlja G. Plj-
 ooli, lekar u Lju-
 bliani.
 V tomu vinu je
 raztopljeno železo
 takó, da je more
 probavljati tud naj-
 slabiji želoce, radi
 česar je rablje z naj-
 boljim vespoh om
 osebe s nezadostno
 krvi, kakor tud
 tako, ki se osabole
 valed bolani.
 No mora se za-
 toroj zadošno pri-
 poročati materam,
 katerim je mnogo do zdravlja svoje dece. Bledi,
 mšavi otroci, in sploh taki, kateri izgledajo bo-
 lošno, so vsled nezadostno svoje krvi vedno bolj
 podvrženi otroškim boleznim ter tudi laglje na
 njih poginejo ali pa jih zmorejo mnogo težav-
 nejte nego zdravi in krepi.
 Valed naše toge vina ukropi želoce; množi se
 tek, probavljanje je lahko, množi se v naše hro-
 tolikim potrebna kri ter vodi do sveča barva,
 koja znači zdravje. — Cena staklonci for. 1. —
 Večje staklonice fr. 1.50. Zunanjo narobe iz-
 šilje se točno proti poštom povzetju. 12-3

Ernest Šverljuga
 krijač
 ulica Stadion br. 1, Trst,
 preporuča se 20-9
 p. n. slavenakomu obćinstvu Trsta,
 okolice i bližnjih istarskih mjesta
 za blagohotan posjet.

Teodor Slabanja
 Srebrnar u GORICI (Görz) ulica Morelli 17.
 preporuča se preč. svedenstvu za izradjenje
 crkvenog posudja i orudja iz čistoga srebra,
 alpaka, mjeđi, kane; moštanta, kaleža itd.
 po najnižih cijenah u najnovijih i krasnih
 oblicih. Stare predmete popravlja, te ih u
 ognju posrebrni i polati.
 Da si uzmognu i manje imućne crkve
 nabaviti raznih crkvenih predmeta, staviti će
 se na želju preč. gospode nabavljača vrlo
 povoljne platneze uvjeta.
 Instruirani cienik šalje franko.
 Šalje sve predmete dobro ometano sa
 poštarinom franko! 24-18

**Krasne uzorke zasebnikom pošilja rasteroj
 in franko.**
 Bogate knjige s uzorci, kakor njih se ni bilo,
 za krojače nofrankovane. Jas ne popuštam za
 27, sil 87, goldinarov pri motru, no djem
 dajli krojačom, kakor to dola konkorencija na
 račun zadnje roko, ampak imam lo trda in
 čiste oznake, tako, da mora kupiti van zasebnik
 dobre in čiste. Pravi stroj zašivati lo moje
 knjige s uzorci. Svatim tud pri plami kon-
 kurencio, ponujajoč dvakrat toliko popustka.

SNOVJI ZA OBLEKE.
 Peruvion in dosking za čistito duhovščino, preči
 pisano snovi se uniforme c. kr. uradnik'ov,
 tudi za vatanar, ogloglase, tolvadce, livrjoge,
 sukna za biljard in igralne misa, progrjso
 za vesove, loden nepravilčen sa lovka staklon-
 snovji za prati, petje ogrtaš od gl. 4-14 lid.
 — Kdor hoče kupiti vradno, pošeno, trajno,
 čisto voleno sukucno blago, na pa dobor kup
 otnje, ki so komaž toliko vradna, kolikor so
 plaša krojača, obrno naj se do

IVANA STIKAROVSKY u BRNU
 24-24 (v tom Manchesteru Avstrijo) 24-23
 Najveđa saloga fabričkega sukna, v vrednosti
 1/2 milijona gid.
 Da pojašnim velikost in smješnost isjavljam,
 da moja roka sadrjuje največe isjavljene sukna
 v Evropi, izdelovane kamgarov, potrebitin
 za krojače in voliko knjigovoznic lo za lastno
 nameno. Da se prepriča o vsem tem, prostim
 slavni obćinstvo, da si, kadar mu prilika na-
 noser, ogleda velikanske prostore lojih proda-
 valnja, kjer ima postle 160 lodih.
 Pošilja se lo po poštom povzetju.
 Dopisuje v nemškem, mađjarskem, češkem, poljskem,
 italijanskem, francozem in angleškem jeziku.

Štrealjke i sumpornjače za trte
Inžinira Živica.
 mlatilnice i čistilnice za žito,
 mlini i stiskalnice za vino,
 sisaljke ili pumpe za svaku
 porabu, cievi svake vrsti i
 pipe, motori (stroji za gonjenje
 drugih strojeva) na paru i sa
 petrolejem, kao takodjer i
 sve potreboće za strojeve
 dobiva se uvijek u skladištu tvrđke
Schivitz & Comp.
 (Živio i drug.)
 Via Zonta broj 8 u Trstu.

KAMNIK (STEIN) u KRANJSKOJ postaja željeznice; Hečenje pod upravom
 posebnog specijalnog Hečnika, koji je tri godine
 postignuo najbolji uspjeh. Hečilište je otvoreno od 1.
 maja do 15. oktobra. — Uputo o zavodu i o stanovih daje
 rarnateljstvo Hečilišta. 8-3

Ljekovi za životinje.
Prokušani tovijeci prah za ži-
 votinju, za ko-
 nje, ovce, ro-
 gata, mavu i
 krmake, upotre-
 bljuju se skoro
 40 godina naj-
 boljim uspjeh-
 om vednom po
 stajah, ako
 životinja ne-
 može jesti, slabo
 prebalvja; poboljšava
 mlieko te po njoj
 kravo daju više
 mlieka. — Zamot
 sa poučnim navo-
 dom samo 50 nč,
 6 zamota sa pou-
 čnim navodom sa-
 mo 2 for.
Ljekarna Trnkóczy-jeva u Ljubljani
 polag viečnice
 to sa danomicu poštom razšilju. 8-8

Svi strojevi za poljodjelstvo, vinarstvo i vino iz voća!
Mlatilnice, vitelje,
 triori, mlini za sišćenje žita, strojevi za rezanje
 krme, samoradni strojevi proti peronospori, tiskaonice
 za vino, ulje i voće; mlinovci za voće; predmeti za
 konobe; sisaljke za sve potrebe, kano što svi stro-
 jevi za poljodjelstvo, vinarstvo i priredjivanje vina
 iz voća — razaklije najnovijeg i najboljeg sustava:
IG. HELLER u BEČU 20-9
2/2 Praterstrasse N. 78.
 Bogato ilustrirano kataloge u hrvatskom, njemačkom, tali-
 janskom i slovenskom jeziku
 šalje hadava i franko.
 Najpovoljniji uvjeti, jamstvo i pokus.
 Opatovano obaljene cienie! — Preprodavači dobiju popust.
 Tiskara Polono.